

Prieš savo kančią Jėzus meldėsi šios gailėstingumo psalmės žodžiais. Žinant, kad pats Jėzus meldėsi šia psalme, ji mums, krikščionims, tampa dar svarbesnė ir įpareigoja mus įtraukti šį priegiesmį į mūsų kasdienę garbinimo maldą: „Nes jo gailėstingumas amžinas!“ (MV, 7).

Šią labai svarbią dieną mes pasistenkime parašyti mūsų šeimai „Didįjį Halelį“ (padėkos ir šlovinimo maldą pagal 139 psalmę). Lygiai taip, kaip Izraelis padarė savo istorijos svarbiausių įvykių sąrašą ir pridėjo prie kiekvieno įvykio, „nes Jo gailėstingumas amžinas“, mes šiandien padėkime vienas kitam pripažinti gražiausius ir svarbiausius mūsų šeimos įvykius. Kiekvienoje eilutėje ką nors parašykime, ką Viešpats padarė dėl mūsų (pirmose dviejose eilutėse yra pasiūlymų); toliau melskimės tuo tekstu, kurį parašėte kartu:

Jis leido mums susitikti ir pamilti vienas kitą .....

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Jis palaimino mūsų šeimą .....

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

Nes jo gailėstingumas amžinas.

„SEPTYNIASDEŠIMT KARTŲ PO SEPTYNIS“

Confessio Vitae (Išpažinimas gyvenimu)

Iš Bulės dėl Ypatingojo gailėstingumo jubiliejaus paskelbimo „Misericordiae vultus“:

Palyginimuose apie gailėstingumą Jėzus Dievo prigimtį atskleidžia kaip Tėvo, kuris niekada nenurimsta, kol atjauta bei gailėstingumu neišsklaido nuodėmės ir nenugali atmetimo. Iš šių palyginimų geriausiai žinomi trys: apie paklydusią avi, apie pamestą drachmą ir apie tėvą bei du jo sūnus (Lk 15, 1–32). Šiuose palyginimuose pirmiausia pabrėžiamas Tėvo džiaugsmas atleidimo akimirka. Tai – Evangelijos ir mūsų tikėjimo šerdis, nes gailėstingumas pateikiamas kaip visa nugalinti, širdį meilės pripildanti ir atleidimu paguodžianti jėga.

Dar viename palyginime mes pamokomi krikščioniškosios gyvensenos. Paklaustas Petro, kiek kartų reikia atleisti, Jėzus atsako: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“ (Mt 18, 22) ir priduria prie to palyginimą apie „beširdį tarną“.

Jėzus teigia, kad gailėstingumas nėra vien Tėvo veikimas, bet ir tampa tikrų Dievo vaikų atpažinimo kriterijumi. Vadinas, esame pašaukti praktikuoti gailėstingumą, nes gailėstingumas pirmiausia buvo parodytas mums patiems. Atleidimas už skriaudą tampa regimais gailėstingosios meilės apraiška, o mums, krikščionims, imperatyvu, kurio negalime nepaisyti. Kaip sunku atrodo tiek kartų atleisti! Vis dėlto atleidimas yra įrankis, įduotas į mūsų trapias rankas širdies giedrumui pasiekti. Atsisakyti pagiežos, tūžmasties, smurto ir keršto yra laimingo gyvenimo sąlyga (MV, 9).

Dėl ko turėtume atleisti vienas kitam?

Akimirką nutylame ir kiekvienas klausiamo savęs: kam šiandien šeimoje aš galiu dovanoti atleidimą ir dėl ko? Ko šeimoje turiu atsiprašyti ir už ką?

Trumpai pasikalbėję šeimoje, prašome vienas kito atleidimo ir atsiprašome vieni kitų.

Kokį Dievo atleidimą turėtume priimti? Už ką turėtume prašyti atleidimo?

Jei Sutaikinimo sakramentą šventėte senokai, dabar gera proga tai atlikti (prieš šv. Mišias bažnyčioje (bazilikoje) bus pakankamai kunigų, kurie galės jums patarnauti).

„KAIP TĖVAS DANGUJE“

Confessio Fidei (Išpažinimas tikėjimu)

Žengimas pro Šventąsias duris ir įėjimas į Baziliką.

Iš Bulės dėl Ypatingojo gailėstingumo jubiliejaus paskelbimo „Misericordiae vultus“

Tad Šventųjų metų „šūkis“ yra būti gailėstingiems kaip Tėvas. Gailėstingumu įrodoma, kaip stipriai Dievas mus myli. Jis atiduoda save mums amžiams kaip dovaną ir nieko mainais iš mūsų neprašo. Ateina į pagalbą, kai tik jo šaukiamės. Pagalba, kurios prašome, jau yra pirmasis Dievo gailėstingumo žingsnis mūsų atžvilgiu. Jis ateina mūsų išgelbėti iš mūsų silpnumo. O jo pagalbos esmė yra tai, kad jis mus paskatina priimti jo artumą. Palytėti jo gailėstingumo, galime diena iš dienos būti gailėstingi kitiems.

Šiais Šventaisiais metais galime patirti, ką reiškia atverti širdį visiems, kurie gyvena įvairiausiuose egzistenciniuose paribuose, neretai dramatiškai sukuriamuose paties šiuolaikinio pasaulio. Kiek daug mūsų pasaulyje yra keblių situacijų ir kiek daug kančios! Kiek daug žaizdų padaryta kūne tu, kurie neturi balso, nes dėl turtingųjų tautų abejingumo jų šauksmas nusilpo ar net apskritai nutilo. Šiais jubiliejaus metais Bažnyčia bus dar labiau pašaukta rūpintis šiomis žaizdomis, palengvinti jas paguodos aliejumi, aptvarstyti